

Norsk Lovtidende.

Udgivet efter offentlig foranstaltning

ifølge lov af 1ste april 1876.

No. 2

Udgivet 19de januar.

1907

Kongelig resolution

17 jan.

af 17de januar.

I medhold af § 8 i lov om værnskogens bevarelse m. v. af 20de juli 1893 meddeles approbation paa de af herredsstyret for Løiten herred, Hedemarkens amt, i møde den 21de juni 1906 besluttede vedtægter mod skogenes ødelæggelse inden herredet, dog med en enkelt forandring.

De approberede vedtægter er saalydende:

§ 1. Aavirkning af bartrær, som 5 meter (8 alen) fra høieste rodbaand holder mindre tvermaal end 17 cm. (6 $\frac{1}{2}$ tomme) udenpaa barken, er forbudt.

Fra dette forbud undtages:

Aavirkning til vedkommende skogeiers eller brugsberetigedes egen gaardsforødenhed eller husbehov og aavirkning af skat og vindfald samt — forsaavidt overtilsynet finder det at være uden nævneværdig skade for skogen — aavirkning til almenyttige formaal inden herredet.

§ 2. Efter udblinkning af herredsblinkerne kan der uden hinder af forbudet i foregaaende § aavirkes til salg:

- a. Uvæksterlige og vantrevne træer.
- b. Syge og beskadigede træer.
- c. Trær, som af hensyn til den øvrige skogs trivsel eller til befordring af skogens eftervækst bør udhugges.

Under udblinkning af de under a, b og c nævnte træer blinkes træerne paa rod og stamme med en af herredsstyret godkendt blinkøk. Herredsblinkerne er berettigede til at fordre friske, kraftige frøtrær gjensatte, hvor de finder saadant nødvendigt af hensyn til skogens eftervækst.

§ 3. Enhver salgshugst maa anmeldes til overtilsynet 3 uger, før udblinkning af salgsvirket finder sted.

§ 4. Nærværende vedtægter gjælder ikke indgjærdet skog paa grund, der agtes dyrket, bebygget eller ryddet til havn, dog er rydning til havn betinget af overtilsynets samtykke.

17 jan. § 5. Havning med gjed og sau i uindhegnet skogmark maa ikke finde sted om vaaren før hvert aars 1ste juni.

§ 6. Til at paase foranførte bestemmelsers overholdelse, ansættes af Løiten herredsstyre for 3 aar ad gangen et overtilsyn, bestaaende af 3 mænd, hvoraf mindst 2 skogeiere.

§ 7. Overtilsynet vælger sin formand og næstformand. Dets pligter er:

- a. At kontrollere skogvedtægternes overholdelse samt anmelde for paatalemyndigheden indtrufne overtrædelser.
- b. At ansætte et tilstrækkeligt antal herredsblinkere, kontrollere disses arbejde, samt give instruks for blinkningens udførelse. Blinkerne ansættes med 3 maaneders gjensidig opsigelse og kan desuden afskediges, naar de forgaar sig mod instruksen. Tilsynet har ogsaa selv leilighedsvis at udføre blinkningen.
- c. At afholde møder saa ofte det ansees paakrævet. Disse sammenkaldes og ledes af formanden, og paa aarsmødet, der afholdes hvert aar i januar maaned, affattes en aarsberetning, som inden samme maanedes udgang oversendes herredsstyret.

§ 8. Herredet inddeles i saa mange kredse som herredsstyret til enhver tid bestemmer, og for hver kreds ansættes mindst 1 herredsblinker.

Det paaligger herredsblinkerne:

- a. Efter skogeierens eller andre hugstberettigedes begjæring og i overensstemmelse med den af overtilsynet meddelte instruks, at foretage den i § 2 omhandlede udblinkning. Forlanges det, er herredsblinkerne pligtige til at udføre al blinkning i vedkommende skog.
- b. At føre tilsyn med skogvedtægternes overholdelse og uopholdelig for overtilsynet at anmelde indtrufne overtrædelser. Tvistigheder om udblinkningen afgjøres — efter anmodning af vedkommende skogeier eller hugstberettigede — af overtilsynet.
- c. Hvert aar inden en af overtilsynet nærmere fastsat tid at indsende til dette en beretning om sin virksomhed.

§ 9. De med nærværende vedtægters gennemførelse forbundne udgifter udredes af herredskassen, dog saaledes, at herredsblinkernes løn for udblinkning, kr. 3,00 pr. dag, refunderes af den for hvis regning blinkningen er begjæret.

§ 10. Overtrædelse af nærværende vedtægter straffes efter den almindelige borgerlige straffelovs § 339.

Kongelig resolution

17 jan.

af 17de januar.

I medhold af § 8 i lov om værnskogens bevarelse m. v. af 20de juli 1893 meddeles approbation paa nedenstaaende af herredsstyret for Fet herred, Akerskus amt, i møde den 28de september 1906 besluttede vedtægter mod skogenes ødelæggelse inden herredet:

§ 1. Aavirke i udmark til salg eller industriel produktion af bartrær, som 5 — fem — meter fra høieste rod holder mindre tvermaal end 15 — femten — centimeter udenpaa barken, er forbudt.

§ 2. Vindfald, tørre, raadne og snebrudte træer kan hugges uden hinder af nærværende vedtægter.

§ 3. Undertrykte eller beskadigede træer, samt træer paa steder, hvor ungsbogen staar for tæt til skade for væksten, kan hugges under den i § 1 nævnte dimension, efter beslutning af herredsstyret og udvisning af tilsynsmanden, som blinker saadanne træer paa rod og stamme med en af herredsstyret godkendt blinkeøks.

§ 4. Herredsstyret ansætter det fornødne antal tilsynsmænd, for hvem herredsstyret udarbejder fornøden instruks, og hvis løn udredes af herredskassen.

§ 5. Skogtilsynsmændene har at paase nærværende vedtægter overholdt, og har derhos hvert aar, inden udgangen af januar maaned, at indberette til herredsstyret om sin virksomhed.

§ 6. Overtrædelse af disse vedtægter straffes efter den almindelige borgerlige straffelovs § 339.

Kongelig resolution

17 jan.

af 17de januar.

I medhold af § 8 i lov om værnskogens bevarelse m. v. af 20de juli 1893 meddeles approbation paa følgende af herredsstyret for Strømmen herred, Jarlsberg og Larviks amt, i møde den 13de november 1906 vedtagne udkast til vedtægter mod skogenes ødelæggelse inden herredet:

§ 1. Inden Strømmen herred er det med de i §§ 2 og 3 anførte undtagelser forbudt at aavirke til salg eller til industriel produktion bartrær, som 2 meter fra høieste bakke ikke holder mindst 15 cm. i tvermaal udenpaa barken paa træets bredeste kant.

17 jan. § 2. Uden hinder af foregaaende § kan i efterfølgende tilfælde aavirkes til salg eller industriel produktion:

- a. Uvæksterlige og forkrøblede træer.
- b. Trær, som af hensyn til den øvrige skogs trivsel bør hugges, hvor skogbestanden er for tæt.
- c. Trær paa mark, der enten agtes opdyrket eller — med herredsstyrets samtykke — anvendt i andet lignende øiemed.

§ 3. Hvor teighugst eller snauhugst ønskes anvendt, skal dette kunne ske efter tilladelse af vedkommende tilsynsmand, der har at afmærke i marken med tydelige mærker den strækning, som tillades snauhugget.

§ 4. Herredsstyret ansætter det fornødne antal tilsynsmænd, der har at kontrollere nærværende vedtægters overholdelse og paase indtrufne forgaaelser. Tilsynsmanden, for hvem herredsstyret udfærdiger fornøden instruks, har paa skogeiers forlangende at bistaa denne med udblinkning af undermaalsvirke

Hvis en tilsynsmand har grund til at formode eller har kjendskab til, at der foregaar hugst, som ifølge § 1, 2 og 3 er ulovlig, har han personlig snarest muligt paa aastedet at forvisse sig derom samt give fornøden anmeldelse.

§ 5. Er skogeier af den formening, at vedkommende tilsynsmand urigtig eller uskjønsomt har gjort indsigelse mod hugst af undermaalsvirke, har han adgang til inden 6 dage, efterat saadan indsigelse har fundet sted, at fremkomme med skriftlig begjæring om spørgsmaalets skjønsmæssige afgjørelse ved de øvrige tilsynsmænd inden herredet.

Til denne forretning, der afholdes snarest muligt, har tilsynsmanden at underrette skogeieren med mindst 3 dages varselsfrist.

§ 6. Vil skogeier i henhold til § 2 c foretage rydningshugst, skal han paa forlangende behørig legitimere, at marken agtes anvendt i det opgivne øiemed.

§ 7. For reiser og befaringer i stillings medfør oppebærer tilsynets medlemmer af herredskassen kr. 3,00 pr. dag i diæt.

§ 8. Overtrædelse af nærværende vedtægter straffes overensstemmende med den almindelige borgerlige straffelovs § 339.

Kongelig resolution

af 17de januar.

I henhold til § 88 i lov om bygningsvæsenet af 27de juli 1896, § 1 i lov indeholdende adskillige bestemmelser om

bygningsvæsenet m. v. af 17de juni 1869 samt § 1 i lov 17 jan. indeholdende forandringer i og tillæg til lovgivningen om brandvæsenet af 26de august 1854 bestemmes:

1. At den almindelige bygningslovgivning skal være gjældende for Bangsund i Klingen herred, nordre Trondhjems amt, indenfor de af herredsstyret i møde den 24de oktober 1904 vedtagne grænser.
2. At nævnte strøg overgaar til egen kommune i bygningsvæsenets anliggender.
3. At der for samme sted anordnes en brandkommission.

Grænserne for det omhandlede strøg er trukket saaledes: fra nordre ende af Bagbroen i ret linie til fjeldet, langs dettes fod paa nordre side til vandkummen og videre i ret linie og nordøstlig retning til Nordstrandbækken. Forøvrigt dannes grænsen af denne og sjøen, jfr. et fremlagt kart, hvor ovenfor beskrevne grænselinie fra Bagbroen til Nordstrandbækken er afsat med en rød linie.

Kongelig resolution

17 jan.

af 17de januar.

Bemyndigelse til under undersøgelser angaaende andre forbrydelser eller forseelser, begaaede ombord paa norsk skib, end forbrydelser eller forseelser i sjøfartsforhold, at lade vidneforklaringerne beedige, saafremt beedigelse ikke uden betænkelighed kan udstaa indti vidnernes ankomst til Norge, meddeles:

Ministre, legationsraader og legationssekretærer ved de som generalkonsulater fungerende legationer,

de udsendte generalkonsuler, konsuler og vicekonsuler samt de nuværende indehavere

af generalkonsulatet i Stockholm og konsulaterne i Gøteborg,

Helsingborg og Sundsvall,

af generalkonsulatet i Kjøbenhavn og konsulatet i Reykjavik,

af generalkonsulatet i St. Petersburg, konsulaterne i Helsingfors, Riga og Odessa og vicekonsulatet i Kronstadt,

af konsulatet i Stettin,

af generalkonsulaterne i Rotterdam og Batavia,

af konsulaterne i Newcastle og Edinburg—Leith, vicekonsula-

terne i Glasgow og Hull, konsulatet i Gibraltar, general-

konsulatet i Kapstaden, konsulatet i Durban, generalkon-

sulatet i Montreal, generalkonsulatet i Melbourne og kon-

sulaterne i Sydney N. S. W. Perth, W. A., og Wellington,

af konsulaterne i Bordeaux, Marseille og Alger,

17 jan. af generalkonsulatet i Bilbao og konsulatet i Cadiz,
 af generalkonsulatet i Lissabon,
 af konsulatet i Livorno,
 af generalkonsulatet i Konstantinopel,
 af konsulatet i San Francisco og vicekonsulatet i New Orleans,
 af generalkonsulatet i Rio de Janeiro,
 af konsulatet i Montevideo,
 af konsulatet i Rasario de santa Fé og
 af generalkonsulatet i Valparaiso.

17 jan.

Kongelig resolution

af 17de januar.

- 1) Bemyndigelse gives til, at forklaringer under efterforskninger og retslige forundersøgelser angaaende forbrydelser og forseelser i sjøfartsforhold kan afgives for en ret, bestaaende af den norske konsul som formand med to af denne for hvert enkelt tilfælde opnævnte og tilsagte skibsførere, helst norske, svenske eller danske, eller andre sagkyndige mænd i følgende havne:

Stockholm, Gøteborg, Helsingborg og Sundsvall,

Kjøbenhavn og Reykjavik,

Archangelsk, St. Petersburg, Kronstadt, Riga, Helsingfors
 og Odessa,

Hamburg og Stettin,

Rotterdam og Batavia,

Antwerpen,

London, Cardiff, Liverpool, Hull, Newcastle, Leith, Glasgow, Gibraltar, Honkong, Kapstaden, Durban, Montreal, Melbourne, Sydney N. S. W., Perth, W. A.,
 og Wellington,

Havre, Bordeaux, Marseille og Alger,

Bilbao, Cadiz og Barcelona,

Lissabon,

Genua og Livorno,

Konstantinopel,

Shanghai,

Yokohama,

New York, New Orleans og San Francisco,

Hayanna,

Rio de Janeiro,

Montevideo,

Buenos Ayres og Rosario de santa Fé og

Valparaiso, samt

- 2) Nedenstaaende udkast bifaldes til forskrifter 17 jan.
vedrørende omfanget af og fremgangsmaaden ved de
af konsulretterne foretagne undersøgelser:

Kapitel 1.

Konsulretternes virkekreds og medlemmer.

§ 1. Konsulretten kan optage forklaringer under efterforskninger og retslige forundersøgelser angaaende alle forbrydelser og forseelser i sjøfartsforhold.

§ 2. Konsulretten bestaar af den norske konsul som formand med 2 af denne for hvert enkelt tilfælde opnævnte og tilsagte skibsførere, helst norske, svenske eller danske, eller andre sagkyndige mænd (jfr. lov om statskontrol med skibes sjødygtighed af 9de juni 1903 nr. 7 § 21).

§ 3. Retten træder i virksomhed efter begjæring fra en straffedomstol eller fra paatalemyndigheden. fremsat gennem departementet for handel, sjøfart og industri. Er der fare ved ophold, kan begjæringen fremsættes direkte, ligesom retten isaa-fald ogsaa kan træde i virksomhed uden saadan begjæring. Den fremsatte begjæring bliver at efterkomme, medmindre retten finder, at der ikke er lovlig adgang til at tage den tilfølg.

§ 4. Ingen kan have sæde som medlem af retten, naar han:

1. er part i sagen eller fornærmet ved den strafbare handling, eller
2. er beslægtet med den sigtede eller den fornærmede i op- eller nedstigende linje eller i sidelinjen saa nær som sødskendebarn eller ligesaa nær besvogret.

§ 5. Naar forøvrigt særegne omstændigheder foreligger, der er skikkede til at svække tilliden til et retsmedlems upartiskhed, og navnlig naar i henhold hertil begjæring fremsættes enten af vedkommende selv eller nogen af parterne, skal retten beslutte, at han viger sæde.

Kapitel 2.

Retsmøder og Retsbøger.

§ 6. Retsmøderne er offentlige. Dog kan retten beslutte at lukke dørene, naar den finder særlig grund til at antage, at offentligheden vil kunne hindre sagens fuldstændige og paalidelige oplysning, eller naar sigtede begjærer det under paaberaab af grunde, som retten finder fyldestgørende.

§ 7. Ved afhørelse af personer, der ikke er det norske sprog mægtige, kan enten et af rettens medlemmer tjenestgjøre som tolk, eller ogsaa antages der en tolk, der ialmindelighed ved ed eller forsikring paa ære og samvittighed stadfæster oversæt-

17 jan. telsens rigtighed. Forøvrigt kan ogsaa vedkommende personers afhørelse og protokollationen af deres udsagn ske paa fremmed sprog, saafremt baade de og rettens medlemmer er sproget mægtige (jfr. lov af 9de juni 1903 nr. 7 § 21).

§ 8. Ved ethvert retsmøde føres en bog, hvori optegnes tiden og stedet for retsmødet, retsmedlemmernes navne og betegnelse af sagen. Forhandlingernes gang optegnes efterhaanden, navnlig maa det kunne sees, hvorvidt de foreskrevne former er iagttagne. De afhørte vidner nævnes, ligesaa hvad der er fremlagt eller oplæst. Fuldstændig indtages alle paastande, andragender eller indsigelser, forsaavidt de ikke indeholdes i skrifter, som afgives af retten. Ligesaa alle rettens kjendelser og beslutninger.

§ 9. Tilstaaelser og andre vigtige erklæringer af sigtede, forklaringer, der er bestemte til at oplæses eller antages at ville blive oplæste under hovedforhandlingen, samt vidners udtalelser, naar der opstaar mistanke om, at de vil kunne paadrage strafansvar, gjengives altid fuldstændigt og saavidt muligt med vedkommendes egne ord. Af andre forklaringer gjengives alene indholdet med udeladelse af det, der skjønnes ikke at kunne have betydning for sagen. Forsaavidt en forklaring stemmer med en allerede tidligere i retsbogen gjengiven, er en henvisning til denne tilstrækkelig.

Efterhvert som optegnelsen er tilendebragt for hver enkelt persons vedkommende, oplæses det nedskrevne til vedtagelse, i fornødent fald ved hjælp af tolk. Fordrer den, som har afgivet forklaringen, rettelser, skal disse nedskrives.

§ 10. Retsbogen underskrives af rettens medlemmer. Formanden forsyner dokumenter, som fremlægges i retten, med fremlæggelsespaategning.

§ 11. Sigtede og hans forsvarer samt fornærmede har ret til at gjøre sig bekendt med retsbogen og sagens akter.

§ 12. Naar der er indhentet forklaring om forhold, som kommer ind under lov af 9de juni 1903, bliver udskrift af retsbogen tilligemed de fremlagte dokumenter af konsulen uopholdelig gennem departementet for handel, søfart og industri at tilstille den skibsinspektør, i hvis distrikt sigtede eller vedkommende skib er hjemmehørende. Dokumenterne skal i disse tilfælde ledsages af en af konsulretten affattet redegjørelse angaaende skadens eller ulykkens formentlige aarsager. I alle andre tilfælde bliver udskriften og de fremlagte dokumenter paa samme maade at tilstille den myndighed, der har fremsat begjæring om afhørelsen.

Kapitel 3.

17 jan.

Vidners afhørelse, forklaringernes bekræftelse ved ed eller forsikring.

§ 13. Naar nogen fremkaldes for at vidne, skal han gøres opmærksom paa, at ved indhentelse af forklaringer i Norge er følgende fritagne for forpligtelse til at vidne:

1. Sigtedes ægtefælle; er ægteskabet opløst ved skilsmisse, gjælder fritagelsen fremdeles, forsaavidt den æskede forklaring angaar begivenheder før skilsmissen.
2. Sigtedes forlovede, forsaavidt forlovelsen var indgaaet før handlingens forøvelse.
3. Sigtedes slægtninge i op- og nedstigende linje, sødskende og ligesaa nær besvogrede.

§ 14. Ligesaa skal han gøres opmærksom paa, at ved indhentelse af forklaringer i Norge kan enhver fordre sig fritaget for at besvare spørgsmaal, hvis besvarelse kan forudsættes at ville udsætte ham eller nogen person, til hvem han staar i noget saadant forhold, som i § 13 nævnt, for straf eller tab af den borgerlige agtelse.

§ 15. Vidnerne afhøres enkeltvis og bør ikke paahøre andre vidners eller sigtendes forklaringer samt ikke uden særlig grund stilles imod hverandre.

Afhørelsen sker mundtlig; dog kan det efter omstændighederne tilstedes vidnet at benytte skriftlige optegnelser.

§ 16. Før afhørelsen skal rettens formand formane vidnet til at udsige den rene og fulde sandhed og intet fordølge, saaledes som det er istand til at bekræfte med sin ed, samt foreholde vidnet det ansvar, som falsk forklaring og ed medfører.

Dernæst spørger han vidnet om navn, alder, stilling samt bopæl og tilhold samt, hvor dertil er opfordring, om dets forhold til sigtede og fornærmede og om andre omstændigheder, som kan have indflydelse paa dets troværdighed.

§ 17. Ved afhørelsen opfordres vidnet til i sammenhæng at fremstille, hvad det ved om bevisførelsens gjenstand, hvorefter i fornødent fald særskilte spørgsmaal stilles det til besvarelse. Vidnet maa isærdeleshed tilholdes at angive kilden til sin kundskab. Spørgsmaal, hvorved omstændigheder foreholdes det, hvilke først ved dets svar skal godtgøres, bør saavidt muligt undgaaes.

Skal personer eller ting forevises et vidne til gjenkjendelse, opfordres det først til at give en saa nøiagtig beskrivelse af samme som muligt.

Hvis fornærmede afhøres, uden at han før har afgivet forklaring, skal han tilspørges, om han begjærer paatale.

§ 18. Efterhaanden som retsformanden og i tilfælde retens øvrige medlemmer har tilendebragt sin afhørelse, er par-

17 jan. ternes og sigtedes forsvarer berettiget til at forlange spørgsmaal fremsatte til vidnerne angaaende undersøgelsens gjenstand.

§ 19. Naar vidnesbyrdet tilsigtes oplæst ved hovedforhandlingen, eller der er fare for, at vidnet ikke vil møde under denne, eller for, at beviset af andre grunde vil kunne spildes ved udsættelsen, bliver vidneprovet at bekræfte ved ed. Edfæstelsen sker efter afhørelsen.

§ 20. I intet tilfælde edfæstes:

1. Personer, som endnu ikke har fyldt sit femtende aar, eller som ingen tilfredsstillende forestilling har om edens betydning, eller som lider af væsentlig forstandssvækkelse.
2. Personer, der er dømte som skyldige eller medskyldige i den handling, som danner undersøgelsens gjenstand, eller paa hvem der hviler mistanke om saadan skyld.

§ 21. Retten kan undlade at edfæste personer, som, om de havde afgivet forklaring i Norge, kunde have vægret sig for at vidne*), eller hvis vidnesbyrd paa grund af deres karakter eller vidnesbyrdets beskaffenhed maa ansees særdeles upaalideligt.

§ 22. Ved edaflæggelsen tiltaler rettens formand den, der skal aflægge eden, saaledes: »Sværger De at have udsagt den rene sandhed og intet fordulgt?«, hvorpaa den sværgende staaende og med oprakt høire haand svarer: »Det sværger jeg, saasandt hjælpe mig Gud den Almægtige og Alvidende.«

Personer, der hører til en troesbekjendelse, som ikke tillader ed, skal under samme ansvar, som om ed var aflagt, paa ære og samvittighed forsikre at have udsagt den rene sandhed og intet fordulgt. Det samme gjælder enhver, som vægrer sig for at aflægge ed, fordi dette strider mod hans religiøse opfatning, eller fordi han ikke tror paa en almægtig og alvidende Gud.

Forsikringen afgives paa den maade, at rettens formand spørger: »Forsikrer De at have udsagt den rene sandhed og intet fordulgt?«, hvorpaa den tilspurgte staaende og med oprakt høire haand svarer: »Det forsikrer jeg paa ære og samvittighed.«

Medlemmer af religiøse samfund, mod hvis troesbekjendelse eller religiøse opfatning det strider baade at aflægge ed i den lovbestemte form og at afgive forsikring paa ære og samvittighed, aflægges ed i saadan form, som kongen bestemmer (Lov af 29de april 1905**).

*) kfr. §§ 13 og 14.

**) Ved resolution af 22de juni 1905 er det tilladt medlemmerne af det ordnede dissentersamfund »Samfundet« i alle tilfælde af edsaflæggelse at benytte bekræftelsesordene »Saasandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord« samt ved mundtlig edsaflæggelse at oprække høire haands 3 forreste fingre istedetfor den hele haand.

Kapitel 4.

17 jan.

Sigtede og hans afhørelse.

§ 23. Saafremt forfølgningen er rettet mod en bestemt mistænkt, bør der ved forhandling for konsulretten saavidt muligt beskikkes ham en forsvarer blandt dertil skikkede mænd, jfr. Lov af 9de juni 1903 nr. 7 § 22.

§ 24. Første gang sigtede møder for retten, skal han gjøres bekendt med den mod ham rettede sigtelse. Efterat han dernæst er afhørt om navn, alder, stilling, bopæl og tilhold samt, forsaauidt det kan være af betydning for sagen, om der er overgaaet ham nogen straffedom, henstilles det til ham, om han vil afgive nogen forklaring i anledning af sigtelsen. Er han villig hertil, opfordres han til i sammenhæng at afgive en sandfærdig forklaring om sigtelsens gjenstand, hvorefter ogsaa særskilte spørgsmaal kan stilles ham til besvarelse.

§ 25. Sigtede eller mistænkte kan begjære forklaringer indhentet hos andre personer end dem, som er begjært afhørte af paatalemyndigheden eller vedkommende straffedomstol. Finder retten at burde afslaa begjæringen, skal den angive sine grunde dertil.

§ 26. Sigtede og hans beskikkede forsvarer bør, saavidt muligt, gives meddelelse om retsmødet og har ret til at være tilstede i dette og til, før det sluttet, at fremføre, hvad de finder at burde udtale eller andrage om. Retten kan dog beslutte, af disse personer skal aftræde under et vidnes afhørelse, naar der er grund til at antage, at vidnet ikke i deres nærvær vil afgive uforbeholden forklaring. Den saaledes fjernede har krav paa, saasnart han atter indlades, at faa meddelelse om det, som er foretaget i mellemtiden.

§ 27. Ved afhørelsen skal rettens medlemmer tiltale sigtede med ro og værdighed og uden at sigte ham for noget, som ikke er tilstaaet. Løfter, urigtige foregivender, trusler eller tvangsmidler maa ikke anvendes.

§ 28. Afhørelsen, der ikke maa tilsigte at aflokke eller udpresse tilstaaelse, bør rettes paa at faa en saavidt muligt fuldstændig umiddelbar og sammenhængende fremstilling af sagen. Den skal give sigtede leilighed til at gjendrive de grunde, hvorpaa mistanken beror, og gjøre gjældende de omstændigheder, som taler til hans fordel. Er der modsigelser i hans forklaring eller uoverensstemmelser med de af vidner og medsigtede afgivne forklaringer, bør han gjøres opmærksom derpaa.

§ 29. De til sigtede rettede spørgsmaal skal være bestemte og tydelige og følge paa hinanden i naturlig rækkefølge. Intet spørgsmaal maa stilles saaledes, at noget, som ikke er

17 jan. vedgaaet af sigtede, forudsættes som erkjendt. Saavidt muligt bør det ogsaa undgaaes at stille spørgsmaal, hvorved omstændigheder foreholdes ham, der først gennem svaret skal godtgøres.

§ 30. Det er ikke den sigtede tilladt at raadføre sig med sin forsvarer angaaende den umiddelbare besvarelse af de til ham rettede spørgsmaal. Er der flere sigtede, skal de i regelen ikke paahøre hverandres forklaringer. Er deres forklaringer uoverensstemmende, kan de stilles mod hverandre.

§ 31. Nægter sigtede at svare, eller forklarer han sig forbeholdent, kan han gjøres opmærksom paa muligheden af, at undladelse af at afgive forklaring enten i det hele eller med hensyn til punkter, som maa ansees ham bekjendte, kan blive opfattet som en omstændighed, der taler mod ham.

§ 32. Naar sigtede er tilstede, bør han saavidt muligt gives anledning til at forklare sig angaaende beyisets gjenstand, forinden bevisførelse foretages mod ham eller optagne beviser foreholdes ham.

Kapitel 5.

Godtgjørelse til de tilsagte mænd m. v.

§ 33. De som medlemmer af retten tilsagte mænd tilstaaes en efter retsmødets varighed og den iøvrigt anvendte tid afpasset godtgjørelse, der fastsættes af konsulen. Den maa — medmindre forholdene paa stedet gjør det bestemt paakrævet — i intet tilfælde overskride kr. 18,00 (£ St. 1, Rmk. 20,00, fres. 25,00, amer. doll. 4,80) for hver mand pr. dag. Godtgjørelsen udredes forskudsvis af konsulen, som indsender regning over sit udlæg til departementet for handel, søfart og industri for at refunderes af delinkventfondet.

Hvad i nærværende § er anført gjælder ogsaa tolk, hvor saadan har været særskilt tilkaldt og han gjør krav paa godtgjørelse.

§ 34. Har der været antaget forsvarer, kan der ogsaa tilstaaes ham en passende godtgjørelse. Isaafald indsender konsulen til departementet for handel, søfart og industri forslag til godtgjørelsens størrelse, ledsaget af fornødne oplysninger om retsmødets varighed.

Udgiver: Fred. T. Salicath.